

4. Interpelácie poslanca Národnej rady Slovenskej republiky F. Mikloška na predsedu vlády Slovenskej republiky R. Fica vo veci konkrétnych vyjadrení

František Mikloško
poslanec NR SR za KDH

SEKRETARIÁT PREDSEDU NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY	
Došlo:	21 -09- 2007
Číslo:	1204/07
Predchádzajúce číslo:	Prílohy:

Interpelácia na predsedu vlády SR Róberta Fica

Vážený pán predseda vlády SR !

Dňa 3. augusta 2007 ste navštívili Maticu slovenskú v Martine, kde ste svojim slávnostným príhovorom otvorili Matičné slávnosti 2007. Váš slávnostný prejav uverejnili Slovenské národné noviny 14.8. 2007, č. 16/ 2007, str.2.

V tomto príhovore opisujete ako „ponovembroví demokrati prišli v marci 1992 so šroubovákmi v rukách „slobodne a demokraticky“ demontovať, teda odstraňovať z výstavy nezávislej literatúry exponát predsedu Matice slovenskej Jozefa Markuša “. A ešte ste dodali : „Nechtiac si pripomíname 15. výročie tejto trestnej výpravy “.

A potom ste povedali : „ Ako predseda slovenskej vlády považujem za svoju morálnu povinnosť, aby som sa za tie príkoria vedeniu, výboru aj spolkovému hnutiu Matice slovenskej verejne ospravedlnil “.

Vážený pán predseda vlády !

V marci 1992 sme skutočne viacerí navštívili, a ja som bol tiež medzi nimi, výstavu nezávislej literatúry v budove Matice slovenskej v Martine, ale demontovali sme nie exponáty predsedu Matice slovenskej Jozefa Markuša, ale demontovali sme svoje exponáty.

Tomuto nášmu kroku predchádzal list správcovi Matice slovenskej, ktorý podpísalo 16 signatárov : Ivan Hoffman, František Mikloško, Martin Šimečka, Jozef Jablonický, Silvester Krčméry, Vladimír Jukl, Ján Langoš, Rudolf Sikora, Milan Hamada, Albert Marenčin, Juraj Meliš, Martin Lauko, Miroslav Kusý, Desana Tatarková (za Dominika Tatarku), Július Vanovič, Pavel Hruz.

V prvej časti tohto listu sme uviedli niektoré citáty z knihy Jozefa Markuša, ktorá vyšla oficiálne v roku 1987. A potom sme napísali : „ Vážený pán správca, akiste uznáte, že nami uvedené citáty svedčia o tom, že zaradenie Jozefa Markuša na túto výstavu je nepatričné. Prosíme Vás preto, aby ste vyňali z výstavy exponáty zaraďujúce pána Jozefa Markuša do nezávislej (disidentskej) literatúry. V opačnom prípade Vás musíme požiadať, aby ste po 7. marci 1992 stiahli z výstavy všetky exponáty , týkajúce sa našej účasti na tvorbe nezávislej (disidentskej) literatúry v rokoch 1969 – 1989 “.

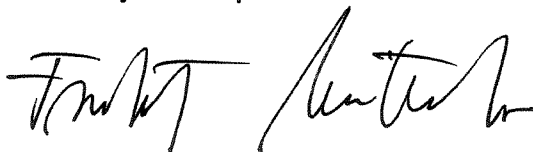
Pretože zo strany správcu Matice slovenskej k tomu nedošlo, naše exponáty sme z výstavy stiahli.

Vážený pán predseda vlády SR !

Vaše posunutie, že sme odstraňovali exponáty Jozefa Markuša z výstavy nezávislej literatúry, namiesto toho, že sme si demontovali z výstavy naše vlastné exponáty, sú hodné Rádia Jerevan z čias komunizmu, ale nie sú hodné predsedu vlády SR v roku 2007.

Vaše nepravdivé tvrdenia o trestnej výprave „ ponovembrových demokratov „ sa týkajú ľudí, ktorých mená som tu citoval a ktorých Vám nemusím snád predstavovať. Sú to všetko ľudia, ktorí za slobodu a demokraciu platili v živote dlhoročným väzením, alebo násilným umlčaním v oblasti umenia a vedy.

Pán predseda vlády, žiadam Vás, aby ste sa po Vašom ospravedlnení v Matici slovenskej, ospravedlnili všetkým signatárom listu, zvlášť tým, ktorí boli v Martine osobne prítomní, pretože ste ich na verejnosti nepravdivo osočili !

SEKRETARIÁT PREDSEDU NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY	
Došlo:	21-09-2007
Číslo:	207/07
Predchádzajúce číslo:	Prílohy:

Moja druhá interpelácia je adresovaná predsedovi vlády SR, Róbertovi Ficovi :

Vážený pán predseda vlády SR !

Nedávno ste sa zúčastnili oslavy 50. výročia slovenského zbrojárstva v Dubnici nad Váhom. Na tomto stretnutí ste označili bývalého prezidenta Václava Havla za „naivného a slobodomyšlienkárskoho experimentátora“, a oživilí ste mýtus o jeho podieli na zničení nášho zbrojárskeho priemyslu. Povedali ste : „Začalo platiť, že výrobky slovenskej zbrojovky boli antihumánne a vražedné, ale výrobky českých, amerických a iných zbrojoviek slúžili posvätnéj obrane demokracie. Taká bola pravda 90. rokov“. Po týchto slovách ste si vyslúžili búrlivý potlesk.

Pán predseda vlády, nehovorili ste pravdu.

Je možné, že vám to je jedno, hlavná vec, že vám ľudia tleskajú. Pravda o zbrojárskom priemysle na Slovensku je taká, že ju nestlmil Václav Havel, ale komunistická moc pred novembrom 1989. V druhej polovici 80-tych rokov Predsedníctvo ÚV KSČ i vláda ČSSR prijímali opatrenia na využitie uvoľnených kapacít špeciálnej výroby a utlmovanie zbrojárskeho priemyslu. Vzhľadom na vývoj situácie rozhodla vláda ČSSR v septembri 1989 o útlme výroby tankov a jej ukončení v priebehu roku 1990.

Václav Havel mal v tej dobe pacifistické reči o zrušení zbrojárskeho priemyslu. Tie reči však nikoho nezaväzovali a najmä nezaväzovali vlády – federálnu, českú, slovenskú. Adamcova vláda prijala uznesenie o utlmení výroby ťažkej zbrojárskej techniky na základe toho, že túto techniku nemal kto odobrať tak, aby ju zároveň aj zaplatil. Ťažké zbrojárske podniky na Slovensku boli rozšírené v 70-tych rokoch, kedy ich výrobky (najmä tanky a obrnené transportéry) odoberala Československá armáda, armády Varšavskej zmluvy, aspoň niektoré súčiastky, a viaceré arabské štáty. Arabské štáty približne do konca 70-tych rokov platili za odobrané zbrane, ale v 80-tych rokoch už zbrane odoberali, ale platiť prestali. Mimochodom, tak vznikli veľké pohľadávky, ktoré máme doteraz voči Alžírsku, Iraku, Líbyi a ďalším štátom. Československá armáda a armády Varšavskej zmluvy taktiež nemali peniaze, a ani nepotrebovali také množstvo zbraní, aké tie závody vyrábali. Čalfova vláda stála pred problémom, ako dať zbrojárskym závodom na Slovensku objednávky. Mimochodom, na dodávky zbraní, najmä ťažkých zbraní, je potrebný aj medzinárodný súhlas. Tým, že odberateľmi zbraní mohli byť azda iba arabské štáty, ktoré by ich potencionálne použili proti Izraelu, bola by to otázka neobyčajne citlivá. Práve vďaka pádu komunistického režimu a nastoleniu demokratickej vlády v ČSFR sa vytvorili podmienky na získanie medzinárodného súhlasu, konkrétne súhlasu Spojených štátov a Izraela, alebo aspoň nie námietky týchto štátov na dodávky ťažkých zbraní arabským štátom. Manažéri zbrojárskych podnikov samozrejme poznali svojich potencionálnych zákazníkov a usilovali sa o získanie objednávok. Vďaka spojenému úsiliu manažérov podnikov a politickej podpore aj federálnej vlády, sa podarilo získať asi tak v r. 1991 objednávku od Sýrie na dodávku asi 200 tankov. Žiadna komunistická vláda by toho nebola schopná, pretože medzinárodne spoločenstvo by sa na ňu vrhlo a perestrojkový Sovietsky zväz by ju už nechránil. Dodávka tankov pre Sýriu znamenala vlastne zmenu uznesenia Adamcovej vlády o útlme ťažkej zbrojárskej výroby. Z objednávky pre Sýriu žil ZTS Martin asi do r. 1996. Zbrojárska výroba v Čechách bola na drobné zbrane, pre ktoré sa ľahšie nachádzali zákazníci, ako pre tanky a transportéry. Zbrojárska výroba Varšavskej zmluvy bola navzájom prepojená tak, že na Slovensku sa

vyrábali povedzme motory a pancierovanie, v Poľsku prevodovky a pod. Po rozpade Varšavskej zmluvy a RVHP aj toto zreťazenie zbrojnej výroby sa rozpadlo, pretože nedostatok zákazníkov postihol všetky bývalé komunistické krajiny. Ostatne, po skončení Studenej vojny došlo k zníženiu armád vo všetkých európskych krajinách a to malo taktiež závažný dosah na zákazníkov ťažkých zbraní.

„Takáto bola pravda 90 – tých rokov“, aby som použil vaše slová v Dubnici nad Váhom, a nie taká ako ste ju nepravdivo popísali.

Zbrojársku výrobu na Slovensku ste zastavili vy komunisti, ešte pred rokom 1989.

Pán predseda vlády,

využite najbližšiu príležitosť, aby ste sa všetkým dotknutým ospravedlnili a aby ste ako predseda vlády dali vaše výroky na pravú mieru.

00-695

Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky		
Došlo: 21-09-2007		
Číslo		
Poznámka	Referent	Príloha

František Mikloško: Moja tretia a dnes posledná interpelácia je adresovaná predsedovi vlády SR Róbertovi Ficovi.

SEKRETARIÁT PREDSEDU	
NÁRODNÉHO ZBERU	
Dátum:	21-09-2007
Číslo:	7207/07
Prílohy:	

Vážený pán predseda vlády SR!

Na už spomínanom stretnutí s Maticou slovenskou v Martine 3. augusta 2007 ste v závere svojho príhovoru povedali: „...nezabúdajte na takých ľuďoch ako bol Vladimír Mináč....“

Vážený pán predseda vlády! V jednom Vašom rozhovore ste povedali, že ste si ani nevšimli, že bol November 1989. Ja mám pocit, že to, že bol November 1989 ste si až príliš dobre všimli a prežívate to ako osobnú traumu. Celá symbolika vašich prejavov a gest sa vracia a opiera o obdobie komunizmu. Vladimír Mináč je toho prostým príkladom.

Vladimír Mináč je výrazným symbolom 40. rokov komunizmu na Slovensku. Symbolom nacionálneho, netolerantného a kariérneho komunizmu.

Vladimír Mináč už v roku 1948 v časopise „Bojovník“ napísal recenziu divadelnej hry Leopolda Laholu z pozície boja proti imperializmu.

- Začiatkom 50. tých rokov sa síce dostal na krátky čas do línie buržoáznych nacionalistov, ale rýchlo z toho vlaku vyskočil a stal sa znovu súčasťou komunistickej nomenklatúry.

Tu sa datuje aj jeho rozchod s Dominikom Tatarkom.

- V roku 1967 na štvrtom zjazde československých spisovateľov sa postavil proti reformnému hnutiu v spisovateľskej obci.
- V roku 1968 odstúpil z redakčnej rady Kultúrneho života, ktorý zahrňoval reformných intelektuálov.
- V 70. rokoch nabehol plne na normalizačný prúd a bol jeho súčasťou a tvorcom. Bol členom normalizačného Predsedníctva Zväzu slovenských spisovateľov a od roku 1974 predseda Matice slovenskej.

Ako predseda Matice slovenskej napísal koncom 80. rokov grobiansky list Svetovému kongresu Slovákov, ktorý ho žiadal, aby Matica slovenská zorganizovala svetové stretnutie slovenskej mládeže na Slovensku. Jeho známy osočujúci článok z roku 1974 o Alexandrovi Solženicynovi tu už nebudem ani spomínať. Vladimír Mináč je symbolom dusného normalizačného komunizmu. A jeho ideologický koniec stojí naozaj za povšimnutie. 11. apríla 1993 dal Vladimír Mináč rozhovor Uh Peter Halbergaldovi vo švédskom časopise Svenska Dagbladet. V tomto rozhovore povedal: „Ako komunista som zlyhal, ale ako Slovákom stojím na okraji budúcnosti.“ Komunizmus padol, hor sa na národné témy.

Tohto človeka ste zvečnili na Župnom námestí, tohto človeka dávate za vzor Slovákom a Slovensku. Pomáha Vám on riešiť Vaše osobné problémy, pán predseda vlády? V Martine ste spomenuli tiež Ladislava Novomeského.

Ladislav Novomeský bol spoluvtvorcom komunistickej éry v 40. rokoch. Potom ho mašinéria komunistickej zloville zomlela, čo je nám samozrejme ľúto.

Po návrate z väzenia stál až do svojej smrti v zástupe Gustáva Husáka.

To je druhý človek, ktorého nám dávate za vzor.

A dnešný vrchol vašej politiky symbolov je odhalenie pamätnej tabule 19. septembra 2007 Vladimírovi Clementisovi na budove Ministerstva zahraničných vecí SR. Vladimír Clementis je strojca komunistickej zloville v Československu. Po roku 1948 bol členom a tvorcom tzv. Cirkevnej päťky, ktorá začala brutálne prenasledovanie všetkých veriacich v Československu. Potom ho komunistická mašinéria, ktorej bol tvorcom, samého zomlela.

Pán predseda vlády!

Začínate budovať symboly Slovenskej republiky a rehabilitujete pri tom tvorcov komunizmu a jeho zla.

Či už si riešite osobný problém komunistu, ktorý vsadil svoju kariéru na túto ideológiu a 17. november ho zaskočil, alebo nie, je jedno. Pustili ste sa do zápasu o výklad posledných dejín Slovenska a pustili ste sa do tohto zápasu z pozície komunistu.

Chcem Vám v tejto interpelácii povedať, že to nebudete mať ľahké. Pripomínam Vám slová Andreja Hlinku: „Dovtedy budem pracovať a dovtedy budem žiť, kým z červeného Slovenska nebude Slovensko biele.“

Možno slovenským nacionalistom v SNS a HZDS to nevadí, ale KDH to vadí. Čakajú Vás v tomto smer problémy!